



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce: **Tilana – stavby s.r.o.**, se sídlem Elgartova 497/12, Brno – Husovice, zastoupeného JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem, se sídlem Bubeníčкова 502/42, Brno – Židenice, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, odbor územního a stavebního řízení, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2012, č. j. MMB/0106997/2012, sp. zn. OUSR/MMB/0061513/2012/4,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení, průběh správního řízení a dosavadního soudního řízení

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 4. 2012 ve výroku uvedeného čísla jednacího bylo zamítnuto odvolání žalobce podané proti usnesení správního orgánu I. stupně – odboru výstavby a územního rozvoje, stavebního úřadu Úřadu městské části města Brna, Brno-

Slatina, č.j. MCBSLA/00142/12/OVÚR/Ka ze dne 10. 1. 2012 a toto usnesení potvrzeno. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce podal žádost dne 19. 11. 2008 u správního orgánu I. stupně o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby „Panaroma Slatina – první etapa“ na pozemcích p.č. 2194/19, 2013/1, 2060/1, 2011, 2012/56 a 2195/19 k.ú. Slatina, obec Brno. V řízení o žádosti o vydání územního rozhodnutí na umístění stavby Panorama Slatina – první etapa byla vydávána usnesení stavebního úřadu, ale tato byla opakovaně odvolacím orgánem rušena z důvodu jistých obsahových vad, jež byly nejasné a nesrozumitelné.

[2] Správní orgán I. stupně rozhodl dne 10. 1. 2012 tak, že územní řízení zahájené dne 19. 11. 2008 na základě žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby stavebníka – žalobce Ekonomservis-byty s.r.o., Masná 27/9, se sídlem v Brně (obchodní korporace změnila dne 23. 10. 2013 svou obchodní firmu na **Tilana – stavby s.r.o.** a změnila také své sídlo), ve věci stavby Panorama Slatina – první etapa, zastavil. Zastavení řízení bylo odůvodněno tím, že přes výzvy, naposledy ze dne 17. 8. 2011 po přezkoumání všech podkladů, konstatoval, že žádost stavebníka – žalobce neobsahuje žádný doklad, který by osvědčoval právo žadatele umístit záměr na dotčených parcelách, kterých není vlastníkem a do dokumentace pro vydání územního rozhodnutí nebyl zapracován aktuální stav v území. Žadatel tedy neodstranil ve stanoveném termínu do 30. 10. 2011 vady žádosti, k jejichž odstranění byl vyzván stavebním úřadem písemnou výzvou ze dne 17. 8. 2011. Dále neodstranil vady žádosti, které brání v pokračování řízení, tj. nebyla upravena dokumentace v souladu se stávajícím stavem a nebyly opatřeny přílohy, které se týkají těchto změn, nebyl doložen souhlas spoluvlastníků pozemku parcela č. 2194/19 v k.ú. Slatina s umístěním navrhované stavby na pozemku, nebylo doloženo stanovisko vlastníka resp. provozovatele vodovodu a splaškové a dešťové kanalizace společnosti Brněnské vodovody a kanalizace a.s. k možnosti a podmínkám připojení navrhované stavby na nově vybudovaný vodovod a splaškovou a dešťovou kanalizaci. Na základě výše uvedených důvodů bylo řízení zastaveno.

[3] Z důvodu podaného odvolání proti rozhodnutí I. stupně rozhodl žalovaný – Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení, Brno, svým rozhodnutím ze dne 2. 4. 2012 tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Svě rozhodnutí odůvodnil tím, že důvody uvedené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zastavení řízení jsou řádně odůvodněny, neboť žalobce neodstranil vady žádosti a dále neodstranil na výzvu správního orgánu I. stupně nedostatky vytýkané tímto orgánem a přes dobu cca 15 měsíců měl na to lhůtu více než přiměřenou.

[4] Z ust. § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona vyplývá, že zamýšlí-li žadatel umístit stavbu na pozemku, jehož není vlastníkem, musí prokázat právo založené smlouvou, provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám, pokud stavební úřad nemůže existenci takového práva ověřit v katastru nemovitostí. Podle odst. 3 téhož ustanovení stavebního zákona nejsou-li naplněny požadavky odst. 2 písm. a) musí žadatel předložit souhlas vlastníka pozemku. Doklad prokazující právo na pozemku či stavbě je tedy podstatnou náležitostí žádosti o rozhodnutí o umístění stavby, bez kterého nemůže stavební úřad takové rozhodnutí vydat. Stavební úřad předloženou smlouvu popř. jednostranný souhlas přezkoumává jako důkaz, jenž je jedním z podkladů pro rozhodnutí ve správním řízení, přičemž je dle ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb. správní řád povinen postupovat tak, aby byl v nezbytném rozsahu zjištěn stav věci, u nichž nejsou důvodné pochybnosti. Bez souhlasu vlastníka pozemku je možné

vydat rozhodnutí o umístění stavby jen tehdy, pokud lze takový pozemek pro dané účely ve veřejném zájmu vyvlastnit. O takový případ se však v tomto řízení nejedná. Pokud tedy žadatel neprokáže právo stavbu na pozemku umístit, nelze rozhodnout v jeho prospěch.

[5] Stavební úřad dále vyzval žadatele, aby uvedl dokumentaci v záměru do souladu se stávajícím stavem území a doložil souhlas s připojením stavby na vodovodní řady pro veřejnou potřebu a dále na veřejnou dešťovou a splaškovou kanalizační stoku. Vycházel tak z ust. § 156 odst. 1 stavebního zákona, z něhož vyplývá povinnost pro právnické osoby, fyzické osoby a příslušné orgány veřejné správy povinnost při územně plánovací a projektové činnosti při povolování, provádění, užívání a odstraňování staveb respektovat záměry územního plánování a obecné požadavky na výstavbu stanovené prováděcími předpisy.

[6] Odvolací správní orgán žádný doklad o tom, že je odsouhlaseno napojení na stávající vodovod pro veřejnou potřebu, stávající dešťovou kanalizační stoku či stávající splaškovou kanalizační stoku ve vlastnictví Statutárního města Brna spravovanou akciovou společností Brněnské vodárny a kanalizace ve správním spisu nedohledal.

[7] Stavební úřad ve své výzvě ze dne 17. 8. 2011 určitým a zřejmým způsobem specifikoval označené vady žádosti s odkazem na příslušné ustanovení právních předpisů, poskytl žadateli přiměřenou lhůtu k doložení chybějících podkladů a žadatele poučil o následcích nesplnění této výzvy. Jelikož žadatel vady žádosti neodstranil, a jelikož se jedná o vady podstatné, které brání pokračování v řízení z věcných důvodů a také tomu, aby bylo možno ve věci rozhodnout, neměl jinou možnost, než řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavit. Závěrem tedy žalovaný konstatoval, že územní řízení bylo zastaveno obvyklým způsobem a v souladu se zákonem, jelikož žadatel nedoplnil doklady, požadované stavebním úřadem.

[8] Krajský soud v Brně svým rozsudkem ze dne 27. 2. 2013, č. j. 31A 49/2012-60, podané žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný podal proti tomuto rozhodnutí kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 2. 2015, č. j. 2 As 34/2013-28, shledal důvodnou a výše citovaný rozsudek zdejšího soudu zrušil z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky zdejším soudem a zavázal zdejší soud právním názorem vyjádřeným v rozsudku kasačního soudu. Nyní je tedy věc Krajským soudem v Brně posuzována meritorně již podruhé.

II. Obsah žaloby

[9] Ve včas podané žalobě ze dne 4. 6. 2012 žalobce namítal, že k žádosti o vydání územního rozhodnutí v roce 2008 předložil veškeré doklady, prokazující právo k pozemku umístit na něm zamýšlenou stavbu, a to v podobě smluv o budoucích kupních smlouvách s majiteli předmětných pozemků. Tuto skutečnost žalobce považuje za nespornou, neboť správní úřad I. stupně nikdy po podání žádosti do vydání prvního zrušeného meritorního rozhodnutí ve věci žalobce nevyzval k doplnění žádosti o danou vadu. Žalobce trvá na tom, že předmětné smlouvy v žádosti v roce 2008 přiložil. Pokud by tak neučinil, správní orgán I.

stupně by jej jednak k doplnění žádosti nepochybně vyzval, jednak by nevydal první meritorní rozhodnutí o zamítnutí žádosti, kterou zrušil sám žalovaný. Jak již bylo výše uvedeno, ve věci bylo vydáváno více rozhodnutí o zastavení, která byla žalovaným rušena.

[10] Tvrzení žalovaného, že předmětné listiny se ve spise nenacházejí, je pro žalobce informace nová, kterou se dovídá až z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Do daného okamžiku měl žalobce zato, že předmětné listiny jsou součástí spisu a nalézací správní úřad žádá bez zjevného důvodu jejich opakované předložení, což v podstatě vyplývá i z obsahu předmětných výzev, kde se správní orgán I. stupně domáhá nikoliv předložení předmětných listin z doby podání žádosti, ale jejich aktualizace. Správní orgán I. stupně nevedl soupis písemností spisu a namísto toho, aby žalobce upozornil na ztrátu příloh jeho žádosti z roku 2008 a vyzval jej k jejich opakovanému předložení postupem podle ust. § 53 správního řádu po více než 4 letech nelogicky tvrdí, že tyto listiny nikdy součástí spisu nebyly a žádá o odstranění vad žádosti, kterou dříve považoval za bezvadnou.

[11] Pokud se jedná o druhou namítanou údajnou vadu žádosti, tedy doložení souhlasu s připojením stavby na vodovodní řád pro veřejnou potřebu a dále na veřejnou dešťovou a splaškovou kanalizační stoku žalobce uvádí, že v době podání žádosti v roce 2008 byla daná otázka řešena dostatečným způsobem, kdy po změně poměrů v území žalobce potřebné doklady doložil. Inženýrské sítě stavěl Ing. A. K. jako stavebník, žalobce s ním uzavřel smlouvu o připojení na tyto inženýrské sítě jako závazek in rem, který se vztahuje nikoliv k osobě stavebníka Ing. K., nýbrž k věci – tedy k předmětným inženýrským sítím. Tato smlouva byla součástí správního spisu i jiných správních spisů (SMCBSLA/0390/10). Závazek připojení na danou inženýrskou síť založený předmětnou smlouvou přešel na dalšího vlastníka této vodárenské infrastruktury, tedy Statutární město Brno. Žalobci je rovněž známo, že převodem vodárenské infrastruktury nezanikají smlouvy o připojení na danou síť ani smlouvy o poskytování služeb z těchto sítí. Žalovaný proto rozhodoval na základě nesprávné úvahy, že změnou vlastníka vodohospodářské infrastruktury zanikají současně i smlouvy původního vlastníka se stavebníky o připojení na tuto infrastrukturu. Listina, že došlo k převzetí inženýrských sítí Statutárním městem Brnem, nebyla nikdy v rámci předmětného správního řízení provedena jako důkaz postupem dle ust. § 53 odst. 6 s.r., a to ani v rámci ústního jednání ani mimo něj, jak v nalézacím tak v odvolacím řízení. Žalobce tvrdí, že mu právo připojit se k vodohospodářské infrastruktuře vzniklo smlouvou s původním vlastníkem, jež je součástí spisu, a které jakožto závazek in rem přechází na nového vlastníka. V tomto směru byla žalobcem doplněna i projektová dokumentace, jež je součástí shora uvedeného správního spisu.

[12] Žalobce v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu výslovně zdůraznil, že předložená projektová dokumentace řeší napojení zamýšlené stavby na inženýrské sítě dostatečně. Zdůraznil, že pokud má stavební úřad zato, že v dané části je projektová dokumentace nepřesná či nesprávná, je povinen jak ve výzvě, tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí přesně specifikovat, v čemž je přesně projektová dokumentace v rozporu se stávajícím stavem, a které konkrétní přílohy chybí. Pouze se správní úřad omezil na neurčité formulace typu „dokumentace je v rozporu se stávajícím stavem“ apod., aniž by specifikoval, o jaký rozpor se jedná.

[13] Žalobní námitky korespondují s odvolacími námitkami a žalobce namítá, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí s nimi nevypořádal a z toho důvodu je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[14] Žalobce vznesl i úvahu o tom, zda v daném řízení nerozhodovaly vyloučené oprávněné úřední osoby, které měly na předmětu řízení přímý ekonomický či jiným zájem, a to zejména ve vztahu k Městské části Brno-Slatina.

[15] Vzhledem k tomu, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, kdy jak žalovaný, tak i nalézací správní úřad porušili jak zásadu zákonnosti, tak i zásadu materiální pravdy, když rozhodovali na základě nedostatečně zjištěného stavu věci a na základě důkazních prostředků provedených dílem v rozporu se zákonem a dílem zcela neprovedených. Další porušení zákona jsou pak již jen řetězením uvedeného pochybení, kdy žalobci bylo upřeno právo se daného řízení účastnit, čímž bylo kráceno jeho právo na spravedlivý proces. Žalovaný se nevypořádal se všemi odvolacími důvody a zatížil navíc rozhodnutí nepřezkoumatelností, tedy vadou, k níž je nutno přihlídnout z moci úřední. Závěrem navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, dále navrhl zrušení i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a požádal o úhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[16] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 20. 7. 2012 uvádí, že s argumentací žalobce týkající se inženýrských sítí nesouhlasí, neboť 6. 11. 2011 došlo ke změně vlastníka předmětného vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu, kterým se stalo Statutární město Brno a z uvedené smlouvy o právu provedení stavby nevyplývá při změně vlastníka předmětné inženýrské sítě pro tohoto jakýkoliv závazek. Povinností žadatele, který hodlá navrhovanou stavbu připojit na vodovod a kanalizaci pro veřejnou potřebu, je předložit jejich vlastníku resp. správci dokumentaci svého záměru k odsouhlasení. Takové stanovisko požaduje žalovaný jako nepostradatelný podklad pro územní rozhodnutí v případě, že umísťovaná stavba vyžaduje připojení na síť technického vybavení a připojuje se k žádosti o vydání územního rozhodnutí dle ust. § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Žalovaný takovýto souhlas v předloženém správním spisu nedohledal, proto považoval požadavek stavebního úřadu na jeho doložení za oprávněný.

[17] Žalovaný dále uvádí, že z předloženého správního spisu bylo zjištěno, že při doplnění dokazování o listinné důkazy týkající se nově vybudovaného vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu byl oprávněnou úřední osobou v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu a proveden zápis dne 17. 3. 2011. Účastníci řízení byli v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dne 21. 3. 2011 stavebním úřadem seznámeni s doplněnými důkazy a byla jim poskytnuta přiměřená lhůta 10 dnů pro uplatnění případných připomínek. Žalobce tak nebyl nikterak zkrácen na svých zákonných právech, když byl seznámen s doplněnými podklady pro rozhodování a mohl nahlédnout do spisu a k doplněným listinám se vyjádřit, čehož žalobce nevyužil.

[18] Ve výzvě k odstranění nedostatků ze dne 17. 8. 2011 stavební úřad uvedl, že žadatele vyzývá k doplnění žádosti krom jiného o stanovisko vlastníka resp. provozovatele vodovodu a splaškové a dešťové kanalizace na pozemku p.č. 2013/1 a 2011 v k.ú. Slatina společnosti Brněnské vodárny a kanalizace a.s. k možnosti a způsobu napojení stavby. V souvislosti s tím bude rovněž nutné k územnímu řízení předložit opravenou dokumentaci záměru, a to v části týkající se připojení na vodovod, splaškovou a dešťovou kanalizaci upravenou podle připomínek Brněnských vodáren a kanalizací a.s. Žalobcem předložená dokumentace záměru byla zpracována v srpnu 2009, kdy k této DUR vydaly Brněnské vodárny a kanalizace a.s. jako správce vodovodní a kanalizační sítě v městě Brně 3. 9. 2008 souhlasné stanovisko s podmínkami, jehož platnost byla ověřena 22. 5. 2009 vyjádřením s tím, že platí po dobu 1 roku od data odeslání. Tato platnost není určena zákonem ani technickými normami, určuje ji právě vlastník s tím, že po dobu platnosti by se neměly měnit poměry, trasy a uložení technické infrastruktury ve sledovaném území. Jak z uvedeného vyplývá, platnost citovaného stanoviska již vypršela, přičemž se poměry v daném území podstatně změnily. V prosinci 2010 byla zrealizována stavba vodních děl – vodovodu, dešťové a splaškové kanalizace na parcelách číslo 2013/1 v k.ú. Slatina, povolená a následně i zkolaudovaná pro jiného stavebníka, a to přibližně v místě uvažované technické infrastruktury pro stavbu Panorama Slatina – první etapa. Tyto změny je třeba promítnout do obsahu žádosti, tedy upravit dokumentaci v souladu se stávajícím stavem a opatřit související přílohy, kterých se tyto změny dotýkají, to je i stanovisko vlastníka (správce této technické infrastruktury), jak již bylo uvedeno výše. Ze specifikace požadavku stavebního úřadu je zcela zřejmé, o jakou úpravu dokumentace měl žalobce svou žádost doplnit, což však neučinil.

[19] K namítané podjatosti správních orgánů žalovaný neshledal důvod k delegaci věci ve smyslu § 131 odst. 4 správního řádu, neboť nedošlo k vyloučení všech úředních osob stavebního úřadu dle ust. § 14 správního řádu a stavební úřad by nebyl způsobilý věc projednat a rozhodnout o ní.

[20] Závěrem žalovaný uvádí, že žalobce v celém řízení nepřistupoval ke své žádosti aktivně a neposkytoval správnímu orgánu potřebnou součinnost tak, aby bylo dosaženo účelu správního řízení. Vzhledem k tomu, že ze strany žalovaného bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy, navrhuje žalovaný žalobu v celém rozsahu zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[21] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[22] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným v rozsudku ze dne 18. 2.

2015, č. j. 2 As 34/2013-28, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas, resp. v zákonné lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas.

*IV.1. Posouzení věci krajským soudem v řízení předcházejícím rozhodnutí
Nejvyššího správního soudu*

[23] K jednotlivým žalobním námitkám soud uvedl následující: Žalovaný v napadeném rozhodnutí vytýká žalobci, že nepředložil k žádosti o rozhodnutí o umístění stavby doklad o právu založeném smlouvou provést stavbu ve smyslu § 86 odst. 2, písm. a) stavebního zákona č. 183/2006 Sb. Pokud tak ve skutečnosti žalobce nepředložil potřebné smlouvy se spoluvlastníky nemovitostí, v nichž by tito souhlasili s výstavbou, bylo by to důvodem pro zastavení řízení o vydání rozhodnutí o umístění stavby podle § 66 odst. 1, písm. c) správního řádu – zák. č. 500/2004 Sb. (judikováno NSS Brno pod 9 As 36/2009-78 ze dne 28. 1. 2010).

[24] Žalobce tvrdí, že tyto smlouvy žalovanému se žádostí předložil a svědčí mu také to, co namítá v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a i v žalobě. Žádost předložil již v roce 2008 a správní orgán více jak dva roky ničeho nenamítal, že žádost není bezvadná. Jinak by žadatele vyzval neprodleně k doplnění a odstranění žádosti o umístění stavby podle § 37 odst. 3 správního řádu. O tom, že žádost namítanými vadami netrpěla, svědčí i to, že ve věci vydal první meritorní rozhodnutí o zamítnutí žádosti, kterou následně žalovaný zrušil a tyto vady nebyly zmiňovány. Soud k tomu podotýká, že ze správního spisu nevyplývá, že výše uvedené pochybení žalobce bylo jakýmkoliv způsobem zkoumáno, zda opravdu došlo ke ztrátě na straně správního orgánu I. stupně, či bylo zavinění na straně žadatele – žalobce. Po prokázání, že pochybení bylo na straně žalobce, pak by mohlo být postupováno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, tj. žádost zamítnuta. Na čí straně bylo pochybení, ze správního spisu nebylo zjištěno.

[25] Pokud se jedná o druhou namítanou vadu žádosti, tj. nedoložení souhlasu s připojením stavby na vodovodní řád pro veřejnou potřebu a dále na veřejnou dešťovou a splaškovou kanalizační stoku, tak ze správního spisu vyplývá, že v roce 2008 byla daná otázka řešena tak, že žalobce uzavřel s investorem těchto inženýrských sítí Ing. A. K. smlouvu o připojení na tyto sítě jako závazek in rem, který se vztahuje nikoli k osobě vlastníka inženýrských sítí, ale k předmětným inženýrským sítím. Tato smlouva se ve správním spisu nachází. Převodem vlastnictví inženýrských sítí na jiného vlastníka by mělo přejít i právo na připojení na danou síť. V případě změny vlastníka docházelo by k právní nejistotě zúčastněných stran. Změna vlastníka byla na straně správního orgánu a ze správního spisu nebylo shledáno, že žalobce byl s touto skutečností seznámen a vyzván k doplnění žádosti.

[26] Žalobce tvrdí, že žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 51 odst. 2 a § 53 odst. 6 správního řádu, když žádnou z listin, kterou v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí jako podklady pro rozhodnutí, žalobce neseznámil dle ust. § 53 odst. 6 správního řádu. Následně pak není v souladu se zákonem, když byl vyzván k odstranění vad projektové dokumentace,

aniž by bylo specifikováno, v čem je tato dokumentace v rozporu se stávajícím stavem a co konkrétně chybí.

[27] Ze správního spisu – z žádosti o vyjádření Brněnských vodovodů a kanalizací a.s. ze dne 18. 7. 2011 bylo zjištěno, že stavební úřad se domáhal vyjádření tohoto orgánu ohledně změn poměrů na pozemcích navrhované stavby a tím i ke změně podmínek napojení na vodovodní a kanalizační řad stavby stavebníka Ekonomservis-byty s.r.o. a zároveň požádal i o souhlas s prodloužením nově vybudovaného vodovodu a kanalizačních stok až k budoucímu objektu parkovacího domu.

[28] Z písemné odpovědi výše uvedené organizace ze dne 4. 8. 2011 vyplynulo, že Vodovody a kanalizace a.s. potvrdily, že pro územní řízení se vyjadřovaly dne 3. 9. 2008 a 22. 5. 2009 a součástí vyjádření byl návrh na prodloužení vodovodu a kanalizací. BVaK však žádné změny poměrů nebyly známy, proto žádal stavební úřad o předložení technické zprávy.

[29] Správní orgán I. stupně však již svou výzvou ze dne 17. 8. 2011 žalobce požádal o doložení souhlasu spoluvlastníků pozemku a o zaslání stanoviska provozovatele vodovodu a kanalizace k napojení žalobce na stávající řády. Z toho vyplývá, že ani Brněnským vodovodům a kanalizacím nebyly známy žádné změny, o nichž se nepřesně vyjadřoval stavební úřad.

[30] Soud konstatuje, že celým správním spisem se prolíná převažující problém, tj. že byla vydávána řada rozhodnutí, která byla odvolacím orgánem následně rušena, což způsobuje v celém řízení značnou nepřehlednost a podmínky pro to, aby nebylo rozhodováno objektivně. Převládajícím důvodem zrušovacích rozhodnutí byla nepřesnost požadavků ze strany správního orgánu I. stupně, jak bylo již zmiňováno výše.

[31] Jak judikoval Nejvyšší správní soud pod judikátem evidenční značky EjK 46/2010, že materiálním předpokladem užití § 36 správního řádu z roku 2004 je situace, kdy skutkový stav doznal změn, zejména byly provedeny zásadní důkazy, o nichž žalobce neví. Jednání účastníka, který správnímu orgánu zaslal listiny na podporu svého tvrzení nebo na takové listiny odkazuje ve svých podáních, nebrání vydání rozhodnutí, pokud tyto listiny jsou již součástí spisového materiálu nebo jiného podání účastníka řízení, které obsahuje jeho vyjádření k těmto podkladům za předpokladu, že správní orgán pak řízení na druhém stupni nedoplnil prováděním dalšího dokazování a při rozhodování vycházel pouze z těch podkladů, které již žalobce znal.

[32] Žalobce nemohl vědět, k jakým změnám ve věci dochází na základě jednání správního orgánu I. stupně a následně byl vyzván k úpravám, aniž by tyto úpravy byly specifikované a projevíly se v projektové dokumentaci, neboť žalobci nebylo zřejmé, o jaké změny jde a co má ve věci upravit. Navíc byla bez jakéhokoliv zkoumání označena jeho žádost jako neúplná, i když žalobce tvrdí, že veškeré podklady k žádosti, tzn. včetně vytýkaných nedoložených souhlasů spoluvlastníků pozemků s provedením výstavby, předložil již v době podání žádosti. Z těchto výše uvedených důvodů zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV.II. Posouzení věci krajským soudem v řízení navazujícím na zrušující rozhodnutí
Nejvyššího správního soudu

[33] Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 18. 2. 2015, č. j. 2 As 34/2013-28, zrušil rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 31A 49/2012-60, z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky zdejším soudem a zavázal zdejší soud právním názorem vyjádřeným v rozsudku kasačního soudu.

[34] Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku dne 18. 2. 2015, č. j. 2 As 34/2013-28, uvedl následující:

*„Žalobce v žalobě tvrdil, že veškeré doklady, prokazující jeho právo provést stavbu na dotčeném pozemku, doložil již při podání žádosti o vydání územního rozhodnutí v roce 2008, a sice v podobě smluv o budoucích kupních smlouvách. Dále tvrdil, že jestliže se tyto listiny ztratily, nelze jejich ztrátu nyní přičítat k jeho tíži. Krajský soud považoval za pochybení, že správní orgány neprovedly žádné šetření stran zjištění, kdo je za tento stav zodpovědný. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že pokud se žalobce v žalobě dovolával toliko Smlouvy o budoucí smlouvě kupní (dále též jen „Smlouva“), pak tato listina součástí spisového materiálu je, neboť se nachází v projektové dokumentaci, v části E (Dokladová část). **V žádném případě tedy nelze uvažovat o ztrátě části spisového materiálu** a v tomto smyslu je tak úvaha krajského soudu mylná. [...]*

Pokud jde o samotnou smlouvu o uzavření budoucí kupní smlouvy k nemovitosti ze dne 17. 6. 2008, na straně budoucích prodávajících vystupovalo sedm spoluvlastníků pozemku parc. č. 2194/19, v k. ú. Slatina, na straně budoucího kupujícího vystupoval žalobce. Předmětem této smlouvy byla budoucí koupě pozemku parc. č. 2194/19, v k. ú. Slatina. Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že tato smlouva nedokládá požadavky plynoucí z ustanovení § 86 odst. 2 písm. a) a § 86 odst. 3 stavebního zákona; s tímto názorem se zdejší soud ztotožňuje.

V obecné rovině se jednalo o smlouvu o budoucí smlouvě (pactum de contrahendo) podle § 50a občanského zákoníku (z roku 1964), jejímž předmětem byl závazek k uzavření smlouvy kupní v budoucnu. Shora zmínění účastníci Smlouvy se v ní dohodli na podstatných náležitostech budoucí kupní smlouvy a dalších podmínkách jejího uzavření. Ve Smlouvě bylo mimo jiné (v Hlavě II., bodě 1) dohodnuto, že smluvní strany se vzájemně zavazují uzavřít vlastní kupní smlouvu nejpozději do 1. 12. 2008, nedohodnou-li se jinak, a že budoucí kupující je povinen před tímto termínem uhradit zálohy na kupní cenu, tak jak je uvedeno dále ve Smlouvě. V Hlavě II., bodě 6, bylo dohodnuto, že prodlení budoucího kupujícího se zaplacením kterékoliv zálohy na kupní cenu či doplatku na kupní cenu delší než patnáct dnů je považováno za podstatné porušení smlouvy, při kterém mohou budoucí prodávající odstoupit od Smlouvy. V Hlavě IV., bodě 5, bylo sjednáno právo smluvních stran odstoupit od Smlouvy z důvodu vyšší moci (vis maior); za vyšší moc se ovšem nepovažuje nevydání územního rozhodnutí na bytovou výstavbu s příslušenstvím. V Hlavě III., bodě 9, bylo sjednáno, že budoucí prodávající uděluje budoucímu kupujícímu souhlas, aby na vlastní náklady zajistil změnu funkční plochy převáděné nemovitosti, kterou

stávající územní plán neřeší, na funkční plochu pro dopravu eventuálně na smíšenou plochu výroby a služeb; za tímto účelem udělili budoucímu kupujícímu plnou moc, která tvoří přílohu č. 1 Smlouvy. Jako příloha č. 1 Smlouvy je připojena listina s názvem „Souhlas a plná moc vlastníků pozemku parc. č. 2194/19, v k. ú. Slatina, s navrhovanou změnou územního plánu“; vlastníci podle této listiny souhlasí s navrhovanou změnou územního plánu města Brna, tj. souhlasí s tím, aby stávající funkční plocha pozemku, kterou stávající územní plán neřeší, byla změněna na funkční plochu pro dopravu, kde bude umístěn parkovací objekt, eventuálně na smíšenou plochu výroby a služeb.

Otázkou použitelnosti tohoto typu smlouvy, jakožto dokladu práva stavebníka stavět na pozemku jiného vlastníka, se Nejvyšší správní soud již dříve zabýval, a to například v rozsudku ze dne 28. 1. 2010, č. j. 9 As 36/2009 – 78 (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), ze kterého se podává, že „smlouva o smlouvě budoucí je institut civilního práva, z čehož vyplývá, že její obsah je zákonem limitován pouze minimálně, účastníci si mohou v jejím rámci ujednat neomezené množství dalších skutečností, které odpovídají povaze vztahu. Je-li stavebnímu úřadu taková smlouva předložena jako doklad o právu provést stavbu, stavební úřad je povinen zjistit, zda z jejího obsahu takový doklad skutečně vyplývá.“ Nelze tedy akceptovat, aby stavební úřad vydal rozhodnutí o umístění stavby žadateli, kterému by v době vydání předmětného rozhodnutí právo provést stavbu na dotčených pozemcích jiného vlastníka nesvědčilo, spoléhaje přitom na to, že mu takové právo někdy v budoucnu skutečně vznikne. **Po posouzení obsahu Smlouvy je Nejvyšší správní soud toho názoru, že ji za doklad o smluvně založeném právu provést stavbu ve smyslu § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona považovat nelze.** Neobsahuje totiž zmínku o tom, že spoluvlastníci pozemku souhlasí s tím, aby na něm žalobce provedl stavbu podle svého záměru; o realizaci stavby „PANORAMA Slatina“ se nikde nehovoří. Smlouva dále obsahuje celou řadu dalších ustanovení, včetně těch, jež upravují jednotlivé důvody pro odstoupení od ní. V situaci, kdy není ve spisovém materiálu dále doloženo, že by skutečně došlo k uzavření dané kupní smlouvy, ke kterému mělo dojít nejpozději do 1. 12. 2008, a není tak ani jisté, zda nedošlo například k odstoupení od Smlouvy jednou ze smluvních stran, **nelze logicky tuto konkrétní smlouvu považovat za doklad o právu provést stavbu ve smyslu § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, ale toliko v obecné rovině za smlouvu o budoucí kupní smlouvě dle § 50a občanského zákoníku (z roku 1964).** Smlouva pak nemůže být ani výrazem souhlasu spoluvlastníků pozemku podle § 86 odst. 3 stavebního zákona, neboť z ní není patrný kvalifikovaný souhlas spoluvlastníků s provedením stavby na dotčeném pozemku. Spoluvlastníci pozemku udělili toliko souhlas s navrhovanou změnou územního plánu města Brna, tj. souhlasili, aby stávající funkční plocha pozemku, byla změněna na funkční plochu pro dopravu, kde bude umístěn parkovací objekt, eventuálně na smíšenou plochu výroby a služeb; toto však není souhlas s provedením zamýšlené stavby, nýbrž souhlas se změnou územního plánu, tedy vytvořením podmínek pro úspěšné vyřízení žádosti o vydání územního rozhodnutí v budoucnu.

Přestože tedy **důvod zastavení řízení, v podobě absence dokladů žalobce o jeho právu realizovat stavbu na cizím pozemku, z důvodů výše uvedených ob stojí, nelze přehlédnout pochybení správních orgánů spočívající v tom, že ve svých jednotlivých rozhodnutích výslovně nevypořádaly existenci Smlouvy a neodůvodnily tedy, proč ji nepovažují za**

doklad ve smyslu § 86 odst. 2 písm. a), respektive § 86 odst. 3 stavebního zákona (jak to učinil stěžovatel v řízení před správními soudy). Žalobce již v odvolání proti usnesení stavebního úřadu o přerušení řízení ze dne 17. 8. 2011, č. j. MCBSLA/004235/11/OVÚR/Ka, uvedl, že souhlasy spoluvlastníků dotčeného pozemku předložil spolu s žádostí již v roce 2008; stěžovatel v rozhodnutí ze dne 24. 11. 2011, č. j. MMB/0439629/2011, kterým zamítl toto odvolání, toliko konstatoval, že ve správním spisu nedohledal žádný doklad, který by osvědčoval právo žadatele na dotčeném pozemku záměr stavby provést. Stěžovatel měl v odůvodnění svého rozhodnutí minimálně vypořádat skutečnost, že Smlouva byla předložena, avšak neprokazuje právo stavby žalobce, respektive souhlasy spoluvlastníků. Následně bylo územní řízení zastaveno; v odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce znovu pouze uvedl, že veškeré souhlasy již předložil. V napadeném rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání do rozhodnutí o zastavení územního řízení, stěžovatel opět toliko konstatoval, že souhlasy předloženy nebyly. Výslovný odkaz na Smlouvu se přitom poprvé objevuje až v žalobě, kde bylo namítáno, že dokladem ve smyslu § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona má být právě Smlouva. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, je nepochybné, že Smlouva byla celou dobu součástí spisové dokumentace. Správní orgány se jí tedy měly výslovně zabývat a vyhodnotit její obsah. Pochybení krajského soudu pak spočívá v tom, že vycházel z předpokladu, že tato listina součástí spisové dokumentace není (respektive si tuto skutečnost neověřil), a bez objektivního důvodu správním orgánům vytkl, že nečinily žádné úkony k osvětlení toho, na čí straně leží vina za údajnou ztrátu této listiny.

Dalším důvodem zastavení územního řízení bylo nepředložení stanoviska vlastníka, respektive provozovatele, vodovodu a splaškové a dešťové kanalizace k možnosti a způsobu napojení stavby žalobcem. Žalobce celou dobu tvrdil, že tento doklad předložil a že pokud došlo v mezidobí ke změně vlastníka inženýrských sítí, nejedná se o skutečnost rozhodnou pro vydání územního rozhodnutí. V žalobě pak uvedl, že souhlas s připojením na vodovod a kanalizaci je obsažen ve smlouvě, kterou uzavřel se stavebníkem Ing. A. K., který daný vodovod a kanalizaci realizoval. Závazek z této smlouvy označil žalobce za závazek *in rem*, který se váže k věci, nikoliv k vlastníkovi, a proto je nerozhodné, zda později došlo ke změně v osobě vlastníka vodovodu a kanalizace. Krajský soud tento právní názor bez dalšího převzal a konstatoval, že tato smlouva je součástí spisové dokumentace a že je v ní obsažen závazek *in rem* k připojení na vodovod a kanalizaci. S tím nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit.

Ve spisovém materiálu je obsažena Smlouva o právu provedení stavby ze dne 11. 10. 2010, kterou uzavřel Ing. A. K. (jako stavebník) se žalobcem. Předmětem této smlouvy je zřízení práva stavebníka k provedení stavby prodloužení inženýrských sítí (vodovodu a kanalizace) na pozemku parc. č. 2013/1, v k. ú. Slatina. Oba tyto subjekty se totiž na tomto pozemku ucházely o realizaci stavby prodloužení inženýrských sítí. Žalobce v této smlouvě souhlasil s tím, aby stavebník vybudoval dané inženýrské sítě na uvedeném pozemku (ve vlastnictví Statutárního města Brna); stavebník se zavázal, že po kolaudaci předmětných sítí je předá do vlastnictví Statutárního města Brna a do správy BVK. Dále bylo v této smlouvě dohodnuto, že se stavebník zavazuje umožnit žalobci či vlastníkům sousedního pozemku bezplatné napojení na nově vybudované inženýrské sítě. **Nejvyšší správní soud konstatuje, že touto smlouvou nemohlo být založeno žádné právo k připojení na vodovod a**

kanalizaci (odpovídající povinnosti vyplývající z § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích), které by přecházelo spolu s převodem vlastnického práva k těmto sítím. S krajským soudem by bylo možné souhlasit potud, že vydané stanovisko k možnostem připojení navrhované stavby k technické infrastruktuře (inženýrským sítím) platí bez ohledu na to, zda v době jeho platnosti došlo ke změně v osobě vlastníka této infrastruktury. Toto stanovisko, vydávané ve smyslu ustanovení § 161 odst. 1 stavebního zákona, ovšem nelze zaměňovat se zákonnou kontraktační povinností vlastníka technické infrastruktury, vyplývající z ustanovení § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích. Ta, jak se z dikce tohoto ustanovení výslovně podává, je totiž vázána právě na případy, kdy to umožňují kapacitní a další technické požadavky. Vlastník (provozovatel) vodovodu a kanalizace je tedy povinen uzavřít smlouvu o připojení na tyto sítě (včetně umožnění samotného technického napojení) ex lege, to ovšem za předpokladu, že tomu nebrání kapacitní či technická omezení. Jelikož bylo v daném případě napojení navrhované stavby na tyto sítě jednou z obligatorních podmínek pro vydání územního rozhodnutí, musel mít stavební úřad k dispozici relevantní údaje o tom, zda takovému postupu objektivně nic nepřekáží; právě z tohoto důvodu je právem stavebníka požadovat od vlastníka (správce) těchto sítí odpovídající vyjádření a současně je jeho povinností toto vyjádření stavebnímu úřadu předložit.

Z pohledu poslední zmiňované povinnosti stavebníka (žalobce) je tedy souhlas Ing. A. K. ze dne 11. 10. 2010 bezpředmětný. Jak již bylo uvedeno, subjektivní postoj vlastníka (provozovatele) vodovodu a kanalizace k záměru stavebníka připojit se na tyto sítě je irelevantní, neboť taková povinnost mu plyne přímo ze zákona. Jedinou výjimkou je případ, kdy takovému postupu brání kapacitní či technická omezení. V tomto smyslu ovšem předmětný souhlas nemůže být vykládán, neboť nelze přehlédnout (mezi účastníky nesporný fakt), že v době vyjádření tohoto souhlasu ještě inženýrské sítě vybudovány nebyly – na jejich umístění nebylo v té době vydáno pravomocné územní rozhodnutí (kolaudovány byly až dne 7. 12. 2010). Původní vyjádření provozovatele vodovodu a kanalizace ze dne 3. 9. 2008 a 22. 5. 2009 přitom nebylo možné použít, neboť se upínají ke stavu, který tu byl před vybudováním prodloužení vodovodu a kanalizace ze strany Ing. K. a nereflktují tak aktuální poměry v území; jejich platnost byla nadto omezena dobou jednoho roku od jejich odeslání. Lze tak uzavřít, že pokud žalobce k žádosti o vydání územního rozhodnutí nedoložil aktuální stanovisko provozovatele inženýrských sítí (BVK), nemohl stavební úřad postupovat jinak, než řízení zastavit.

Konečně, pokud stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že ze strany stavebního úřadu nebyla dostatečně specifikována změna poměrů na dotčených pozemcích (vyvolávající potřebu předložení dalších dokladů stavebníkem) a stavebník (žalobce) tedy nevěděl, o jaké změny v území jde a co má v dokumentaci upravit, i zde lze stěžovateli přisvědčit. Je třeba uvést, že stavební úřad ve výzvě ze dne 17. 8. 2011 požadoval po žalobci doložení stanoviska vlastníka, respektive provozovatele vodovodu a kanalizace, k možnosti a způsobu napojení stavby; v této souvislosti požadoval též předložení opravené dokumentace záměru, a to v části týkající se připojení na vodovod a kanalizaci, upravenou podle připomínek BVK. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že z tohoto popisu je naprosto zřejmé, že stavební úřad požadoval, aby do projektové dokumentace byl zanesen stávající stav technické infrastruktury, který se od původního stavu změnil minimálně tím, že došlo k

prodloužení technických sítí. Tuto stavbu provedl Ing. K., o čemž žalobce věděl (viz výše zmiňovaná smlouva z 11. 10. 2010) a byl ostatně i účastníkem řízení o umístění této stavby. O tom, že následně došlo ke změně vlastníka stavby prodloužených inženýrských sítí, byl žalobce informován veřejnou vyhláškou stavebního úřadu ze dne 21. 3. 2011, č. j. MCBSLA/01713/11/TO/Ka, v níž byl mimo jiné vyrozuměn i o tom, které podklady byly ze strany stavebního úřadu doplněny do spisu; současně byl žalobce upozorněn, že se může ve lhůtě deseti dnů seznámit s obsahem spisového materiálu (§ 36 odst. 3 správního řádu). Rovněž BVK ve svém vyjádření ze dne 4. 8. 2011 uvedla, že aby se mohla vyjádřit k nové situaci v území, je nutno předložit aktuální dokumentaci a technickou zprávu. **Nemůže být tedy pochyb o tom, že o změně v řešeném území, ve smyslu prodloužení technických sítí, žalobce věděl.** Pokud krajský soud v této souvislosti uvedl, že „změna vlastníka byla na straně správního orgánu a ze spisu nebylo shledáno, že žalobce byl s touto skutečností seznámen a vyzván k doplnění žádosti,“ pak jde o závěr zmatečný a neodpovídající ani obsahu spisového materiálu.

Pokud jde o výtku stěžovatele, že krajský soud při citaci judikatury, o níž se opírá, použil evidenční značku (Ejk 46/2010), která není pro účastníky řízení dohledatelná, neboť jde o značku používanou pro vnitřní potřeby správních soudů, i zde lze s kasační stížností souhlasit. Tento argumentační deficit jistě nemůže bez dalšího vést k závěru o nesrozumitelnosti odůvodnění napadeného rozsudku, nicméně významně snižuje argumentační hodnotu odkazu samotného. Jak se podává z rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 9. 2008, č. j. 6 Ads 94/2007 – 73, publikovaného pod č. 1740/2009 Sb. NSS, „[s]mysl citace judikatury spočívá v argumentačním využití závěrů již vyřčených uznávanou autoritou soudního typu a v možnosti z toho plynoucí, spočívající ve zkrácení vlastního odůvodnění. Aby však takový odkaz splnil v plné míře svůj účel a byl v souladu s požadavkem přezkoumatelnosti daného rozhodnutí, musí být odkazované rozhodnutí jednoznačně specifikováno způsobem, který umožní i účastníkům řízení jeho rozumnou dohledatelnost.“ Zbývá tedy jen doplnit, že pod zmiňovanou evidenční značkou je evidován rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2009, č. j. 11 Ca 10/2009 – 50.

Stěžovatel konečně v kasační stížnosti poukázal i na to, že se krajský soud nevyjádřil k námitce podjatosti oprávněných úředních osob z důvodu přímého ekonomického či jiného zájmu, zejména ve vztahu k úředníkům stavebního úřadu. Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat, že tato námitka vskutku zůstala ze strany krajského soudu nevypořádaná a nebyl tak vyčerpán celý předmět žalobního řízení. Jakkoliv nelze dovodit, že by toto procesní pochybení mohlo z povahy věci představovat zásah do práv stěžovatele, bude třeba, aby se krajský soud i k této otázce v průběhu dalšího řízení vyjádřil a vyčerpал tak celý předmět řízení, vymezený žalobními body.“

[35] Dle ustanovení § 110 odst. 4 s.ř.s.: „Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud **vázán právním názorem** vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.“

[36] Vzhledem k dikci ustanovení § 110 odst. 4 s.ř.s. a na základě výše uvedených (zejména „vytučněných“) právních názorů Nejvyššího správního soudu konstatuje zdejší soud toliko to, že Nejvyšší správní soud postavil najisto, že správní orgány postupovaly, i přes své dílčí

pochybení, správně a zákonně, když předmětné správní řízení o žádosti žalobce – stavebníka – zastavily. Tento právní názor vychází z toho důvodu, že předmětnou *Smlouvou o budoucí smlouvě kupní* nelze považovat za doklad o právu provést stavbu ve smyslu § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Smlouva pak nemůže být ani výrazem souhlasu spoluvlastníků pozemku podle § 86 odst. 3 stavebního zákona, neboť z ní není patrný kvalifikovaný souhlas spoluvlastníků s provedením stavby na dotčeném pozemku. Stejný závěr pak lze učinit také stran *Smlouvy o právu provedení stavby* ze dne 11. 10. 2010, o které zdejší soud musí konstatovat, že touto smlouvou nemohlo být založeno žádné právo k připojení na vodovod a kanalizaci (odpovídající povinnosti vyplývající z § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích), které by přecházelo spolu s převodem vlastnického práva k těmto sítím. Lze tak, v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu uzavřít, že pokud žalobce k žádosti o vydání územního rozhodnutí nedoložil aktuální stanovisko provozovatele inženýrských sítí (BVK), nemohl stavební úřad postupovat jinak, než řízení zastavit. Krajský soud také pro komplexnost odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu stran specifiky změn poměrů na dotčených pozemcích a uvádí, že nemůže být pochyb o tom, že o změně v řešeném území, ve smyslu prodloužení technických sítí, žalobce věděl, a že jeho žalobní námitka je tak nedůvodná.

[37] Krajský soud tedy konstatuje, že uvedené důvody správních orgánů stran zastavení řízení, v podobě absence dokladů žalobce o jeho právu realizovat stavbu na cizím pozemku, z důvodů výše uvedených ob stojí a napadené rozhodnutí je tedy po hmotně-právní stránce zákonné. I přes dílčí procesní pochybení správních orgánů, na které výslovně upozorňuje Nejvyšší správní soud, má zdejší soud za to, že tato procesní pochybení nemají vliv na hmotně-právní posouzení dané věci, a že tato procesní pochybení tedy nezpůsobují nezákonnost napadeného ani prvostupňového rozhodnutí a nezakládají důvod ke zrušení napadeného (resp. prvostupňového) rozhodnutí, jelikož se nedotkly (a ani nemohly dotknout) subjektivních práv žalobce. Zrušení napadeného rozhodnutí by totiž vedlo pouze k přepjatému formalismu, kdy by žalovaný jen „vykopíroval“ část odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, resp. zdejšího soudu, do odůvodnění napadeného rozhodnutí, a tím by učinil případné výtce zdejšího soudu zadost. Takový postup nelze hodnotit jako hospodárný a účelný, a šel by proti smyslu správního soudnictví.

[38] K žalobní námitce uvedené v bodě [14] tohoto rozsudku krajský soud konstatuje následující. Ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu stanoví: „*Každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*“

[39] V případě podjatosti úřední osoby tedy nestačí již pouhý obecný odkaz na poměr k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, ale k vyloučení pro podjatost je třeba nalézt vždy konkrétní zájem na výsledku řízení, pro který lze o nepodjatosti pochybovat, a faktickou možnost ovlivnění řízení. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 – 119, vyplývá, že „*rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 zákona*

č. 500/2004 Sb., správního řádu, její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.“

[40] Zdejší soud po studiu předložené spisové dokumentace shledává, že správní orgány rozhodující v dané věci postupovaly v případě žádosti žalobce zcela standardně, transparentně a zákonně, a po žalobci požadovaly toliko pouze ty doklady a informace, které byly nutné pro řádné rozhodnutí o meritu věci. Požadavek doložení souhlasu vlastníka předmětné vodohospodářské infrastruktury je vyžadován přímo stavebním zákonem a dovozování podjatosti žalovaného v souvislosti s jeho požadavkem na doložení této listiny musí zdejší soud hodnotit jako neopodstatněné. Ze spisového materiálu také nejsou seznatelné jakékoliv okolnosti, které by vzbuzovaly podezření, že by v důsledky zaměstnaneckého poměru úředních osob o věci rozhodujících mohl být ovlivněn jejich postoj k řešené věci, a že by tento zaměstnanecký poměr ovlivnil jejich úsudek, který by se pak řídil jinými hledisky, než předmětnou právní úpravou, příp. judikaturou. Žalobce pak také neuvedl žádné další konkrétní důkazy na prokázání svých indicií (jak o nich sám hovoří) odůvodňujících podezření o možné podjatosti úředních osob a zdejší soud tak musí vycházet toliko z informací obsažených v předloženém spisovém materiálu. Z těchto pak jednoznačně činí závěr, že v dané věci nerozhodovaly podjaté úřední osoby, jelikož tyto osoby neměly zájem na výsledku řízení, a tedy krajský soud uzavírá, že tato žalobní námitka je nedůvodná.

V. Shrnutí a náklady řízení

[41] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[42] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 29. července 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu